



## Arrest

**nr. 345 813 van 28 april 2026  
in de zaak RvV X / IX**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 augustus 2024 België binnen en verzoekt op 6 augustus 2024 om internationale bescherming. Op 5 december 2025 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Dewa gelegen in het district Mehtarlam, provincie Laghman. U woonde daar voor uw vertrek samen met uw ouders, de vrouw van uw broer, de kinderen van uw broer en soms uw vrouw.*

*U verklaarde dat u via uw broer P. (...), die werkzaam was bij de politie in Afghanistan, in 2014 kon beginnen met uw job bij R. (...). Via uw job kon u rechten studeren aan de universiteit van Rana en u studeerde in 2019 af. U was bij R. (...) onder andere verantwoordelijk voor het traceren en af luisteren van verdachte personen waaronder de taliban. U kreeg deze opdrachten via verschillende overheidsdiensten zoals het leger, de politie en de NDS. Er werd aan uw vader gevraagd waar u en uw broer waren. Na ongeveer één jaar dienst begonnen de taliban u en uw collega's telefonisch te bedreigen. Toen u aan uw eerste jaar aan de universiteit zat werden u en uw collega's aangevallen toen u onderweg was met een voertuig van R. (...). Toen u in uw tweede jaar aan de universiteit zat werd u ontvoerd door de taliban. Ze lieten u gaan op voorwaarde dat u info zou delen met hen. Twee maanden later werden u en enkele andere studenten aangevallen aan de universiteit. Er waren doorheen de jaren dat u werkzaam was voor R. (...) verschillende aanslagen op hun bedrijven. Twintig dagen voor de val dienden alle medewerkers van R. (...) thuis te blijven omwille van de gevaarlijke situatie. Een week later werd jullie gevraagd terug te keren naar het werk. U keerde zelf niet terug. Een week na de machtsovername werd uw collega F. (...) vermoord.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer een maand na de machtsovername uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland naar België, waar u op 2 augustus 2023 toekwam. U diende op 6 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek, toen u in Iran was, werd uw collega A. S. (...) vermoord. Er wordt aan uw vader nog steeds gevraagd waar u en uw broer zijn.*

*Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: originele medische documenten, foto's m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...), kopieën en originele documenten m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...), een kopie van een badge van uw broer zijn job bij de politie, originele documenten m.b.t. uw studies aan de universiteit, uw originele taskara, foto's en een video m.b.t. de incidenten gericht aan het bedrijf R. (...) en zijn werknemers en uw originele huwelijksakte.*

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Uit de door u voorgelegde documenten bleek dat u klachten ervaarde die konden kaderen binnen de diagnose van een posttraumatische stressstoornis en u hiervoor medicatie kreeg. Er bleek echter geenszins dat u niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure inzake uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat het goed ging met u en u zich in staat voelde het interview te doen (CGVS 1, p. 2). U verklaarde dat u zich beter voelt sinds u de medicatie neemt en u geen vaste afspraken meer heeft in het kader van deze problemen (CGVS 1, p. 2). Tevens had de medicatie die u nam geen invloed op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 2). Ook kende het persoonlijk onderhoud een normaal verloop en bleek op het einde dat u al uw asielmotieven had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bleek zelfs dat u stopte met uw medicatie en het nu beter en goed ging met u (CGVS 2, p. 2). Er drongen zich geen bijzondere steunmaatregelen op tijdens beide persoonlijke onderhouds. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw tewerkstelling bij R. (...).*

*Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er ondanks er geloof kan worden gehecht aan uw tewerkstelling bij het telecommunicatiebedrijf R. (...), er ook twijfels kunnen worden geuit bij het door u vooropgestelde takenpakket dat u had bij R. (...).*

*Zo legde u zeer vage verklaringen af over hoe u precies aan deze job geraakte. U verklaarde namelijk dat uw broer u hielp aan uw job (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 8). Echter kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer bij de politie. Uw kennis over zijn job was namelijk ondermaats. Zo had u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen idee voor welke politiedienst uw broer precies werkte (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter plotsklaps dat hij zou gewerkt hebben voor de geheime politie (CGVS 2, p. 7). Ook had u geen idee welke rang hij precies had, waar hij gestationeerd was, wat zijn takenpakket was en welke opleidingen hij precies volgde (CGVS 1, p. 15). Ook wist u niet wie zijn*

commandant en collega's waren (CGVS 1, p. 16). U verklaarde louter beperkte info over een incident dat hij meemaakte en zijn uniform (CGVS 1, p. 16). U verklaarde dat u minder contact had met uw broer omwille van jullie jobs (CGVS 1, p. 15). Dit biedt echter geen verklaring voor uw gebrek aan kennis aangezien uw broer u volgens uw verklaringen wel af en toe bezocht aan de universiteit (CGVS 2, p. 7). Eveneens bleek uit een onderzoek van uw sociale media dat u ook nog contact zou hebben gehad met uw broer na de val (zie blauwe map). Bijgevolg had u nog genoeg kansen om u verder te informeren naar zijn concrete functie en werkzaamheden. Tevens kon u niet zeggen welke personen bij de overheid uw broer dan precies kende waardoor u deze job kreeg (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 8).

U legde ook een badge neer van uw broer zijn tewerkstelling bij de politie. U legde louter een kopie neer van deze badge waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Ook blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relativeert (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_corruptie\\_en\\_documentenfraude\\_20240913.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf)). Verder dient er te worden opgemerkt dat de badge van uw broer een eerder amateuristische uitstraling heeft qua uitlijning en verschillende lettertypes. Aangezien de job van uw broer niet aannemelijk werd bevonden kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan hoe u uw job heeft verkregen en plaatst dit ernstige vraagtekens bij hoe u dergelijke job zou hebben verkregen zonder enige andere contacten of ervaringen die relevant zijn voor deze functie. Dit doet bijgevolg afbreuk aan uw vermeende tewerkstelling bij R. (...) zoals u het voorstelde.

Ook zijn er enkele vreemdheden in het kader van uw vermeende tewerkstelling. Zo zou u in uw eigen naam hebben gecommuniceerd met de taliban waar u deze gesprekken mee moest voeren en werden de contactgegevens van u en uw collega's soepel gedeeld naar andere personen (CGVS 2, p. 8). Gezien de aard van de functie zoals u dit voorstelde is het zeer onaannemelijk dat u zomaar uw naam zou delen met personen waarvan verwacht kan worden dat ze uw diensten niet appreciëren en er niet meer voorzichtigheid was in het delen van persoonlijke informatie. Daarnaast is het vreemd dat de overheidsdiensten beroep zouden doen op een telecombedrijf om dergelijke gevoelige taken uit te voeren (CGVS 1, p. 8-9, 20). De overheid zou volgens u namelijk zelf de apparatuur hebben om dergelijk werk uit te voeren (CGVS 1, p. 8-9). Dergelijke vaststellingen plaatsen ernstige vraagtekens bij uw vermeende takenpakket bij R. (...).

Tevens kunnen er twijfels worden geuit bij het risico dat u en uw collega's liepen omwille van jullie job. U was namelijk inconsistent over hoe lang u zou hebben gewerkt voor R. (...). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u twintig dagen voor de val stopte met uw job (CGVS 1, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plotsklaps dat u tot de val werkzaam was en een maand na de val vertrok (CGVS 2, p. 6). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u werd gevraagd weg te gaan van uw werk en jullie pas erna werden gecontacteerd (CGVS 2, p. 16). Dit biedt echter geen verklaring aangezien het twee verschillende tijdsindicaties betreffen. Deze vaststelling doet afbreuk aan de vooropgestelde vrees die u en uw collega's dienden te koesteren omwille van jullie tewerkstelling.

Tevens is een loutere tewerkstelling bij R. (...) onvoldoende om te stellen dat u een vrees voor vervolging zou moeten koesteren. Er blijkt dat R. (...) in het verleden te maken had met bepaalde aanslagen op onder andere gebouwen, maar nergens blijkt dat alle werknemers van dit bedrijf systematisch werden vervolgd door de taliban.

Er dient ook te worden opgemerkt dat R. (...) tot op heden nog steeds werkzaam is binnen Afghanistan. U diende bijgevolg uw individuele vrees voor vervolging aan te tonen, maar u bent hierin niet geslaagd.

Zo wist u de vervolgingsfeiten omwille van uw tewerkstelling niet aannemelijk te maken, en wel hierom:

Zo legde u inconsistente verklaringen af over het contact en de bedreigingen die u kreeg van de taliban. Zo verklaarde u bij DVZ dat de taliban u bedreigden om te stoppen met uw job (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat ze u informatie vroegen (CGVS 1, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat aangezien u de informatie niet gaf het betekende dat u moest stoppen (CGVS 1, p. 20). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien deze eisen haaks op elkaar staan. Indien ze namelijk zouden willen dat u stopt zou dit er toe leiden dat u geen info meer kan delen. Daarnaast was u ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet eenduidig over wanneer de bedreigingen begonnen. Zo verklaarde u eerst dat het na één of twee jaar begon, maar iets later verklaarde u dan na één jaar (CGVS 1, p. 12-13).

Ook tijdens uw persoonlijke onderhoud was u inconsistent over andere zaken betreffende de bedreigingen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze u bij uw eerste contact vroegen om hulp om de gesprekken te verwijderen (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u

daarentegen dat ze u meteen moest ontkennen dat u deze job deed en ze u informatie vroegen over welke gesprekken u moest doorsturen (CGVS 2, p. 10). Ook over de tweede bedreiging was u inconsistent. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u namelijk dat u toen door een belangrijke generaal werd gevraagd de gesprekken te verwijderen en contactgegevens te delen (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat de taliban u toen beschuldigde gesprekken door te sturen naar de overheid en dat u dit ontkende (CGVS 2, p. 10-11). Met deze inconsistenties geconfronteerd verklaarde u dat u een samenvatting gaf van de dreig telefoons (CGVS 2, p. 16). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien er duidelijk werd gemaakt dat het over de eerste bedreigingen ging. Ook verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de laatste bedreiging twee maanden voor de val werd gegeven en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de laatste keer in juni 2020 was (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 6). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u tot juni 2020 regelmatig werd bedreigd en u daarna wel nog gevraagd werd of u nog voor de dienst werkte (CGVS 2, p. 16). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien verwacht kan worden dat u hierop een eenduidig antwoord gaf als u werd gevraagd wanneer u de laatste keer werd bedreigd. Dergelijke inconsistenties inzake dergelijk belangrijk element in uw asielrelaas doen afbreuk aan de beweerde vervolgingsfeiten.

Daarnaast waren uw verklaringen inzake uw vermeende ontvoering niet consistent doorheen uw asielparcours. Hierbij is het zeer frappant dat u bij DVZ zelfs helemaal niks vermeldde over deze ontvoering ondanks u duidelijk werd gevraagd of u nog andere zorgen had buiten de bedreigingen en u de ruimte werd gegeven om alles te delen (vragenlijst CGVS, nr. 5). Daarnaast was u tijdens uw persoonlijke onderhoud inconsistent over belangrijke gebeurtenissen tijdens uw ontvoering. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er 10 000 Afghani van u werd afgenomen en u er 300 werd teruggegeven (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat ze 40 000 van u afnamen en u helemaal niks terugkreeg (CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u nog 100 of 200 in uw zakken had zitten en ze niet al uw geld afnamen (CGVS 2, p. 17). Dit biedt echter geen verklaring aangezien u duidelijk twee totaal verschillende bedragen noemde die ver uit elkaar liggen. Dergelijke omissie en inconsistenties doen ernstig afbreuk aan de door u vooropgestelde ontvoering en doen afbreuk aan uw volledige asielrelaas.

Ook legde u inconsistente verklaringen af over het schietincident dat plaatsvond aan de universiteit. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat M. (...) meteen dood was (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat M. (...) eerst nog leefde (CGVS 2, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het niet echt heeft gezien en u eigenlijk geen idee heeft of hij toen al overleden was (CGVS 2, p. 16-17). Dit biedt echter geen verklaring aangezien u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij nog leefde toen hij werd afgevoerd (CGVS 2, p. 12). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u tevens dat dit gebeurde op twee meter afstand terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het op vijf meter afstand was en u binnen in de winkel stond en het buiten gebeurde (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 11-12). Tevens verklaarde u dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u vervolgens op andere momenten naar de lessen ging, maar tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een tijd niet naar uw lessen ging en u enkel ging om zich aan te melden (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet meer naar de universiteit ging en u daarna enkel één of twee keer ging en u vroeg om uw lessen destijds aan te passen (CGVS 2, p. 17). Dit biedt geen afdoende verklaring aangezien u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde niks te hebben aangepast aan uw gedrag hieromtrent, namelijk dat u vroeger of later vertrok en niet samen naar binnen en buiten ging, en u enkel nog één of twee keer ging (CGVS 2, p. 12; CGVS 1; p. 13). Ook verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde een maand na de ontvoering terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit twee maanden later was (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u toen ook verklaarde dat het twee maanden later was (CGVS 2, p. 16). Dit biedt geen afdoende verklaring aangezien u toen duidelijk vermeldde dat het één maand was. Tevens dient er te worden opgemerkt dat u dit schietincident niet vermeldde bij DVZ (vragenlijst CGVS). U verklaarde daar eveneens dat uw collega's na de val werden vermoord, maar tijdens uw persoonlijk onderhoud bleek daarentegen dat er al een collega omkwam bij dit schietincident (vragenlijst CGVS, nr. 5). Dergelijke inconsistenties doen ernstig afbreuk aan het door u vooropgestelde schietincident en doen verder afbreuk aan uw volledige asielrelaas.

Verder stemmen uw verklaringen over de zelfmoordaanslag op de auto niet overeen met de beschikbare informatie. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de aanslag plaatsvond in 2015 (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat deze plaatsvond in 2017 (CGVS 2, p. 17). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het inderdaad 2017 was (CGVS 2, p. 18). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u deze correctie deed nadat u het nieuwsbericht van deze aanslag nog eens opzocht (CGVS 2, p. 18). Dat u de eerste keer een ander jaartal gaf dan hetgeen dat u later vermeld en blijkt uit het nieuwsbericht, doet twijfels rijzen bij uw vermeende aanwezigheid. Het betreft namelijk een verschil van maar liefst twee jaar. Daarenboven blijkt uit het nieuwsbericht dat er wel doden zouden zijn gevallen, maar u daarentegen geeft aan dat er geen doden waren (CGVS 2, p. 17). Dergelijke inconsistenties met het

*nieuwsbericht doen ernstig afbreuk aan uw vermeende aanwezigheid bij dit incident en doen verder afbreuk aan het door u vooropgestelde asielrelaas.*

*Daarenboven waren uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw collega's niet consistent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat A. S. (...) thuis werd bedreigd, maar verklaarde u daarentegen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij enkel telefonisch werd bedreigd en op geen andere manier (CGVS 1, p. 18-19; CGVS 2, p. 14). Tevens verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat F. (...) enkel telefonisch werd bedreigd terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zowel telefonisch als twee keer thuis werd gezocht (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 15). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw vermeende collega's zouden hebben gehad. Dit doet verder afbreuk aan uw vooropgestelde asielrelaas.*

*Eveneens legde u vreemde verklaringen af over het contact dat u nog zou hebben gehad met uw collega's na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u uw collega's nog stuurde via Facebook, maar ze niet antwoordden (CGVS 2, p. 3). Een vraag verder verklaart u daarentegen dat u nooit moeite heeft gedaan hen te contacteren aangezien u er niks aan heeft (CGVS 2, p. 3). Dit is echter een vreemde verklaring aangezien verwacht kan worden als u zelf problemen kende u de moeite nam zich te informeren naar het lot van uw collega's. Tevens staat deze uitleg haaks op uw verklaring dat u in Iran wel nog vernam dat een collega van u vermoord werd (CGVS 1, p. 15). Dergelijke vreemde en volatiele verklaringen over het contact met uw collega's doet verder afbreuk aan het door u vooropgestelde asielrelaas.*

*Tevens bood u geen duidelijk zicht op uw reisweg van Afghanistan tot België. Zo bleef u bij DVZ zeer vaag over uw reisweg (verklaring DVZ, nr. 33). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u twee jaar in Turkije bleef en kon u de volgende landen opsommen (CGVS 1, p. 11). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u toen niet mentaal stabiel was en nog geen medicatie kreeg (CGVS 1, p. 19). Echter biedt dit geen afdoende verklaring aangezien bleek dat u op andere vragen wel een volledig antwoord kon geven en uw asielrelaas wist uiteen te zetten (verklaring DVZ d.d. 24/09/2024; vragenlijst CGVS d.d. 24/09/2024). Daarnaast kon u geen enkel bewijs neerleggen van uw zogenaamde verblijven in derde landen (CGVS 1, p. 11). Daarenboven bleek dat u beschikte over een Afghaans paspoort (CGVS 1, p. 4). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dit mogelijk in Afghanistan lag (CGVS 1, p. 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat dit paspoort niet meer te vinden was (CGVS 2, p. 3). Dit is echter zeer vreemd aangezien verwacht kan worden dat u een idee heeft waar dergelijk belangrijk document zich bevindt. Er rijzen dan ook de nodige twijfels of u dit paspoort mogelijk achterhoudt voor de asielinstanties. Deze vaststellingen samengenomen plaatsen de nodige vraagtekens bij uw werkelijke vertrekdatum uit Afghanistan.*

*Voor zover u zich zou beroepen op een vrees omwille van de job van uw broer dient er te worden verwezen naar bovenstaande argumentatie betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024\\_CG\\_AFG\\_Final.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf)) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)*

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_deve](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

*De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.*

*De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.*

*Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_deve](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare

landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_migratiebewegingen\\_van\\_afghanen\\_sinds\\_de\\_machtsovername\\_door\\_de\\_taliban\\_20231214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf), de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem\\_focus\\_afghanistan\\_return\\_from\\_abroad\\_20250214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten

over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de Taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als

*'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

*Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

*Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*De door u voorgelegde documenten, namelijk originele medische documenten, foto's m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...), kopieën en originele documenten m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...), een kopie van een badge van uw broer zijn job bij de politie, originele documenten m.b.t. uw studies aan de universiteit, uw originele taskara, foto's en een video m.b.t. de incidenten gericht aan het bedrijf R. (...) en zijn werknemers en uw originele huwelijksakte, kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen.*

*De medische documenten tonen louter aan dat u in behandeling was bij een psychiater in het verleden en bepaalde medicatie moest nemen. De foto's m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...) en de documenten m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...) tonen louter aan dat u werkzaam was bij R. (...) zonder aan te tonen binnen welke dienst. De badge van uw broer zijn job bij de politie werd hierboven reeds besproken. De documenten m.b.t. uw studies aan de universiteit tonen louter aan dat u studeerde aan de universiteit. Uw taskara toont louter uw identiteit aan. De foto's en een video m.b.t. de incidenten gericht aan het bedrijf R. (...) en zijn werknemers tonen louter aan dat er incidenten gericht waren aan R. (...) in het verleden. Uw huwelijksakte toont louter aan dat u getrouwd bent.*

*U maakte nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen betreffen een correctie over de duur dat u in Bulgarije verbleef en een verduidelijking over welke voorzitter binnen het ministerie van binnenlandse zaken. Deze opmerkingen wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.*

*C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij een hoogopgeleide persoon is, met zijn werk tegen de taliban, met het werk van zijn broer en met de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op de terugkeerders uit Europa, waarna hij verwijst naar allerlei algemene informatie en enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker stelt verder dat hij door zijn verblijf in België verwesterd is, dat hij nooit akkoord kan gaan met wat de taliban vandaag in Afghanistan doen en dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met zijn mentale problemen. Vervolgens gaat hij in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn werk, het werk van zijn broer, de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en zijn reisweg. Daarna laat verzoeker nog gelden dat hij een progressief persoon is die met vrouwelijke collega's gewerkt heeft en dat niet over het hoofd mag worden gezien dat hij een westers profiel heeft en dat de kans zeer reëel is dat hij bij zijn terugkeer omwille van zijn oudere problemen en omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd wordt. Ten slotte verwijst verzoeker nog naar het arrest "*Elgafaji*" van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) over de "*sliding scale*" en meent hij dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn geval sprake is van persoonlijke omstandigheden.

2.1.3. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

### 2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 maart 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023, aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 en aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026.

2.2.2. Bij een op 15 maart 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van zijn *taskara* met vertaling, van de identiteitskaart van zijn zus, van bewijzen van zijn werk en scholing en van een brief van zijn lerares.

### 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

### 2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Dit wordt als volgt onderbouwd:

*“Uit de door u voorgelegde documenten bleek dat u klachten ervaarde die konden kaderen binnen de diagnose van een posttraumatische stressstoornis en u hiervoor medicatie kreeg. Er bleek echter geenszins dat u niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure inzake uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat het goed ging met u en u zich in staat voelde het interview te doen (CGVS 1, p. 2). U verklaarde dat u zich beter voelt sinds u de medicatie neemt en u geen vaste afspraken meer heeft in het kader van deze problemen (CGVS 1, p. 2). Tevens had de medicatie die u nam geen invloed op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 2). Ook kende het persoonlijk onderhoud een normaal verloop en bleek op het einde dat u al uw asielmotieven had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bleek zelfs dat u stopte met uw medicatie en het nu beter en goed ging met u (CGVS 2, p. 2). Er drongen zich geen bijzondere steunmaatregelen op tijdens beide persoonlijke onderhouds. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.”*

Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de mentale problemen van verzoeker. Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter het tegenovergestelde te beweren, toont verzoeker het tegendeel niet aan. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt geoordeeld dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van zijn werk bij het telecommunicatiebedrijf R., waar hij (onder meer) verantwoordelijk was voor het traceren en afluisteren van verdachte personen en opdrachten kreeg via verschillende overheidsdiensten zoals het leger, de politie en de NDS, en omwille van het werk van zijn broer bij de politie in Afghanistan. Verzoeker zou in 2014 zijn beginnen werken bij R. en na ongeveer één jaar dienst zouden de taliban zijn begonnen hem en zijn collega's telefonisch te bedreigen. Via zijn werk zou hij ook rechten hebben kunnen studeren aan de universiteit. Toen hij aan zijn eerste jaar aan de universiteit zat zouden hij en zijn collega's zijn aangevallen toen hij onderweg was met een voertuig van R. en toen hij in zijn tweede jaar aan

de universiteit zat zou hij door de taliban zijn ontvoerd. De taliban zouden hem hebben laten gaan op voorwaarde dat hij met hen informatie zou delen. Twee maanden later zouden verzoeker en enkele andere studenten zijn aangevallen aan de universiteit. Ook zouden er doorheen de jaren dat hij werkzaam was voor R. verschillende aanslagen zijn geweest op hun bedrijven. Twintig dagen voor de machtsovername door de taliban zouden alle medewerkers van R. thuis hebben moeten blijven omwille van de gevaarlijke situatie. Een week later zou hun gevraagd zijn terug te keren naar het werk, maar verzoeker zou niet zijn teruggekeerd. Een week na de machtsovername zou zijn collega F. zijn vermoord. Een maand na de machtsovername zou verzoeker uit Afghanistan zijn gevlucht.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn werk voor het telecommunicatiebedrijf R. Dit neemt evenwel niet weg dat er twijfels worden geuit bij het takenpakket dat verzoeker beweerde te hebben bij dit bedrijf en dat bovendien wordt geoordeeld dat een loutere tewerkstelling bij dit bedrijf onvoldoende is om te stellen dat hij een vrees voor vervolging zou moeten koesteren nu weliswaar blijkt dat R. in het verleden te maken had met bepaalde aanslagen op onder andere gebouwen, maar uit niets blijkt dat alle werknemers van dit bedrijf systematisch werden vervolgd door de taliban.

Wat betreft de twijfels bij het door verzoeker vooropgestelde takenpakket bij R., wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

*“Zo legde u zeer vage verklaringen af over hoe u precies aan deze job geraakte. U verklaarde namelijk dat uw broer u hielp aan uw job (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 8). Echter kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer bij de politie. Uw kennis over zijn job was namelijk ondermaats. Zo had u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen idee voor welke politiedienst uw broer precies werkte (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter plotsklaps dat hij zou gewerkt hebben voor de geheime politie (CGVS 2, p. 7). Ook had u geen idee welke rang hij precies had, waar hij gestationeerd was, wat zijn takenpakket was en welke opleidingen hij precies volgde (CGVS 1, p. 15). Ook wist u niet wie zijn commandant en collega's waren (CGVS 1, p. 16). U verklaarde louter beperkte info over een incident dat hij meemaakte en zijn uniform (CGVS 1, p. 16). U verklaarde dat u minder contact had met uw broer omwille van jullie jobs (CGVS 1, p. 15). Dit biedt echter geen verklaring voor uw gebrek aan kennis aangezien uw broer u volgens uw verklaringen wel af en toe bezocht aan de universiteit (CGVS 2, p. 7). Eveneens bleek uit een onderzoek van uw sociale media dat u ook nog contact zou hebben gehad met uw broer na de val (zie blauwe map). Bijgevolg had u nog genoeg kansen om u verder te informeren naar zijn concrete functie en werkzaamheden. Tevens kon u niet zeggen welke personen bij de overheid uw broer dan precies kende waardoor u deze job kreeg (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 8).*

*U legde ook een badge neer van uw broer zijn tewerkstelling bij de politie. U legde louter een kopie neer van deze badge waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Ook blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relativeert (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_corruptie\\_en\\_documentenfraude\\_20240913.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf)). Verder dient er te worden opgemerkt dat de badge van uw broer een eerder amateuristische uitstraling heeft qua uitlijning en verschillende lettertypes. Aangezien de job van uw broer niet aannemelijk werd bevonden kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan hoe u uw job heeft verkregen en plaatst dit ernstige vraagtekens bij hoe u dergelijke job zou hebben verkregen zonder enige andere contacten of ervaringen die relevant zijn voor deze functie. Dit doet bijgevolg afbreuk aan uw vermeende tewerkstelling bij R. (...) zoals u het voorstelde.*

*Ook zijn er enkele vreemdheden in het kader van uw vermeende tewerkstelling. Zo zou u in uw eigen naam hebben gecommuniceerd met de taliban waar u deze gesprekken mee moest voeren en werden de contactgegevens van u en uw collega's soepel gedeeld naar andere personen (CGVS 2, p. 8). Gezien de aard van de functie zoals u dit voorstelde is het zeer onaannemelijk dat u zomaar uw naam zou delen met personen waarvan verwacht kan worden dat ze uw diensten niet appreciëren en er niet meer voorzichtigheid was in het delen van persoonlijke informatie. Daarnaast is het vreemd dat de overheidsdiensten beroep zouden doen op een telecombedrijf om dergelijke gevoelige taken uit te voeren (CGVS 1, p. 8-9, 20). De overheid zou volgens u namelijk zelf de apparatuur hebben om dergelijk werk uit te voeren (CGVS 1, p. 8-9). Dergelijke vaststellingen plaatsen ernstige vraagtekens bij uw vermeende takenpakket bij R. (...).*

*Tevens kunnen er twijfels worden geuit bij het risico dat u en uw collega's liepen omwille van jullie job. U was namelijk inconsistent over hoe lang u zou hebben gewerkt voor R. (...). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u twintig dagen voor de val stopte met uw job (CGVS 1, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plotsklaps dat u tot de val werkzaam was en een maand na de val vertrok (CGVS 2, p. 6). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u werd gevraagd weg te gaan van uw*

*werk en jullie pas erna werden gecontacteerd (CGVS 2, p. 16). Dit biedt echter geen verklaring aangezien het twee verschillende tijdsindicaties betreffen. Deze vaststelling doet afbreuk aan de vooropgestelde vrees die u en uw collega's dienden te koesteren omwille van jullie tewerkstelling."*

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het eerste middel louter te beperken tot het poneren dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen en zich in het tweede middel louter te beperken tot het poneren dat hij het vreemd vindt dat aan zijn tewerkstelling geloof wordt gehecht, maar aan zijn takenpakket niet, tot het zonder meer stellen dat "*niemand (...) in staat (zal) zijn om zoveel detail te vertellen over zijn werkt, mocht hij niet effectief gewerkt hebben voor die dienst*" en tot het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De informatie die verzoeker kon geven over zijn werk bij R. doet aan de voorgaande conclusies over de twijfels bij het door hem vooropgestelde takenpakket geen afbreuk. Zijn verklaringen over hoe hij gesprekken terechtkwam, hoe hij gesprekken doorstuurde naar zijn supervisor, dat hij geen directe contacten had met diensten van de overheid, de omstandigheden waarin hij in gesprek was met tegenstanders, de redenen waarom het overheidspersoneel zelf niet kon bellen en traceren en wie zijn supervisor was, wegen immers niet op tegen de hoger vermelde vaststellingen dat (i) hij zeer vage verklaringen aflegde over hoe hij precies aan zijn job geraakt was, dat (ii) het vreemd is dat hij in eigen naam zou hebben gecommuniceerd met de taliban en soepel contactgegevens van zichzelf en zijn collega's deelde en dat overheidsdiensten beroep zouden doen op een telecombedrijf om dergelijke gevoelige taken uit te voeren en dat (iii) hij verschillende tijdsindicaties opgaf over het einde van zijn werkzaamheden. Deze informatie is immers redelijk algemeen of kan, zoals de naam van de supervisor, ook gegeven worden door personen die bij R. werkten, maar een ander takenpakket hadden. De omstandigheid dat de door verzoeker gegeven werkwijze correct is en dat dit kon worden nagegaan aan de hand van landeninformatie van Cedoca verandert niets aan de voorgaande conclusies. Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nr. 337 735 van 15 december 2025 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de hierboven aangehaalde motieven allerm minst steunen "*op veronderstellingen over de werkwijze van een informatie voor de NDS gebaseerd lijken te zijn*".

Voorts kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de adjunct-commissaris "*koud en warm*" blaast waar deze stelt dat hij vage verklaringen heeft afgelegd over hoe hij precies aan deze job geraakte, doch wel geloof hecht aan zijn tewerkstelling. Dat geloof wordt gehecht aan de tewerkstelling van verzoeker bij het telecommunicatiebedrijf R., sluit immers niet uit dat geen geloof wordt gehecht aan de taken die hij beweert voor dit bedrijf te hebben moeten uitvoeren, met name het traceren en afluisteren van verdachte personen in opdracht van verschillende overheidsdiensten zoals het leger, de politie en de NDS.

Verzoeker laat in het tweede middel nog gelden dat uit het onderzoek van Cedoca duidelijk blijkt dat zijn broer bij de gewapende macht in Afghanistan behoorde. Hij laat evenwel na *in concreto* te duiden waaruit dit zou moeten blijken. Waar uit het document "*Q&A. New Media unit NMU2024-1948. Screening Sociale Media: 24/25335*" van Cedoca van 6 december 2024 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie') kan blijken dat verzoeker na februari 2022 nog in contact stond met zijn broer, ziet de Raad niet in hoe uit deze informatie kan blijken dat verzoekers broer P. bij de gewapende macht in Afghanistan behoorde. Met een dergelijk summier betoog doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststellingen op basis waarvan de job van zijn broer niet aannemelijk wordt bevonden en waardoor er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan hoe hij zelf zijn job zou hebben verkregen. Waar verzoeker nog stelt dat "*alleen de geheime politie in burgerlijke kleding werkt*" en daarbij verwijst naar foto's uit het voornoemde onderzoek van Cedoca waarop zijn broer gewapend in burgerlijke kleding zou poseren, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts stelt de Raad nog vast dat de omstandigheid dat verzoeker verklaarde dat zijn broer in Parwan training kreeg en in Parwan en Panshir werkte (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2024, p. 15) niet opweegt tegen de hierboven aangehaalde vaststellingen op basis waarvan werd besloten dat zijn kennis over de job van zijn broer ondermaats is, en dit nog daargelaten dat deze verklaringen op geen enkele wijze worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker stelt in het tweede middel nog dat hij "*duidelijk de vraag (heeft) teruggesteld dat hij niet begrijpt wat de PO met deze vraag bedoelt*" en dat de "*PO (...) geen uitleg (geeft) over de vraag en begint met een*

*nieuw vraag*”, doch hij laat na *in concreto* te duiden welke vraag hij niet begrepen zou hebben en wat de consequenties hiervan waren voor de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming. Met een dergelijk sibillijns betoog laat hij de Raad niet toe vast te stellen dat de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn of dat de adjunct-commissaris op onzorgvuldige wijze tot zijn bevindingen is gekomen.

Tot slot beperkt verzoeker zich in het tweede middel tot het minimaliseren van de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het moment waarop hij stopte met zijn werk voor R., zonder evenwel de inconsistenties, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten. Waar hij verwijst naar het arrest met nr. 337 211 van 4 december 2025 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker andermaal niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de inconsistenties in onderhavige zaak flagranter zijn dan deze in de zaak die heeft geleid tot het arrest waaraan verzoeker refereert. Hij situeert de beëindiging van zijn werk immers eerst vóór de machtsovername door de taliban, terwijl hij dit tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS na de machtsovername situeert. Het hoeft geen betoog dat dit op significante wijze verschilt van de overweging in het door verzoeker aangehaalde arrest dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen over een verhuis die enerzijds 20 à 25 dagen of anderzijds 28 of 29 dagen voor de machtsovername plaatsvond een miniem verschil betreffen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat een loutere tewerkstelling bij het telecommunicatiebedrijf R. onvoldoende is om te stellen dat hij een vrees voor vervolging zou moeten koesteren nu uit niets blijkt dat alle werknemers van dit bedrijf, dat tot op heden nog steeds werkzaam zou zijn binnen Afghanistan, systematisch werden vervolgd door de taliban. Aangezien uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat weliswaar wordt aangenomen dat verzoeker heeft gewerkt bij het telecommunicatiebedrijf R., doch dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn taken voor dit bedrijf, voert verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift niet dienstig aan dat hij *“omwille van zijn functie juist vervolgd wordt door de Taliban”*.

Verzoeker dient bijgevolg *in concreto* aannemelijk te maken dat hij voor vervolging door de taliban vreest omwille van zijn vroegere tewerkstelling voor het telecommunicatiebedrijf R. Uit de volgende vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing over de vervolgingsfeiten die hij inroept, blijkt echter dat hij daartoe in gebreke is gebleven:

*“Zo legde u inconsistente verklaringen af over het contact en de bedreigingen die u kreeg van de taliban. Zo verklaarde u bij DVZ dat de taliban u bedreigden om te stoppen met uw job (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat ze u informatie vroegen (CGVS 1, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat aangezien u de informatie niet gaf het betekende dat u moest stoppen (CGVS 1, p. 20). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien deze eisen haaks op elkaar staan. Indien ze namelijk zouden willen dat u stopt zou dit er toe leiden dat u geen info meer kan delen. Daarnaast was u ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet eenduidig over wanneer de bedreigingen begonnen. Zo verklaarde u eerst dat het na één of twee jaar begon, maar iets later verklaarde u dan na één jaar (CGVS 1, p. 12-13).*

*Ook tijdens uw persoonlijke onderhoud was u inconsistent over andere zaken betreffende de bedreigingen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze u bij uw eerste contact vroegen om hulp om de gesprekken te verwijderen (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat ze u meteen moest ontkennen dat u deze job deed en ze u informatie vroegen over welke gesprekken u moest doorsturen (CGVS 2, p. 10). Ook over de tweede bedreiging was u inconsistent. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u namelijk dat u toen door een belangrijke generaal werd gevraagd de gesprekken te verwijderen en contactgegevens te delen (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat de taliban u toen beschuldigde gesprekken door te sturen naar de overheid en dat u dit ontkende (CGVS 2, p. 10-11). Met deze inconsistenties geconfronteerd verklaarde u dat u een samenvatting gaf van de dreig telefoons (CGVS 2, p. 16). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien er duidelijk werd gemaakt dat het over de eerste bedreigingen ging. Ook verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de laatste bedreiging twee maanden voor de val werd gegeven en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de laatste keer in juni 2020 was (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 6). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u tot juni 2020 regelmatig werd bedreigd en u daarna wel nog gevraagd werd of u nog voor de dienst werkte (CGVS 2, p. 16). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien verwacht kan worden dat u hierop een eenduidig antwoord gaf als u werd gevraagd wanneer u de*

laatste keer werd bedreigd. Dergelijke inconsistenties inzake dergelijk belangrijk element in uw asielaanvraag doen afbreuk aan de beweerde vervolgingsfeiten.

Daarnaast waren uw verklaringen inzake uw vermeende ontvoering niet consistent doorheen uw asielparcours. Hierbij is het zeer frappant dat u bij DVZ zelfs helemaal niks vermeldde over deze ontvoering ondanks u duidelijk werd gevraagd of u nog andere zorgen had buiten de bedreigingen en u de ruimte werd gegeven om alles te delen (vragenlijst CGVS, nr. 5). Daarnaast was u tijdens uw persoonlijke onderhoud inconsistent over belangrijke gebeurtenissen tijdens uw ontvoering. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er 10 000 Afghani van u werd afgenomen en u er 300 werd teruggegeven (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat ze 40 000 van u afnamen en u helemaal niks terugkreeg (CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u nog 100 of 200 in uw zakken had zitten en ze niet al uw geld afnamen (CGVS 2, p. 17). Dit biedt echter geen verklaring aangezien u duidelijk twee totaal verschillende bedragen noemde die ver uit elkaar liggen. Dergelijke omissie en inconsistenties doen ernstig afbreuk aan de door u vooropgestelde ontvoering en doen afbreuk aan uw volledige asielaanvraag.

Ook legde u inconsistente verklaringen af over het schietincident dat plaatsvond aan de universiteit. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat M. (...) meteen dood was (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat M. (...) eerst nog leefde (CGVS 2, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het niet echt heeft gezien en u eigenlijk geen idee heeft of hij toen al overleden was (CGVS 2, p. 16-17). Dit biedt echter geen verklaring aangezien u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij nog leefde toen hij werd afgevoerd (CGVS 2, p. 12). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u tevens dat dit gebeurde op twee meter afstand terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het op vijf meter afstand was en u binnen in de winkel stond en het buiten gebeurde (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 11-12). Tevens verklaarde u dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u vervolgens op andere momenten naar de lessen ging, maar tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een tijd niet naar uw lessen ging en u enkel ging om zich aan te melden (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet meer naar de universiteit ging en u daarna enkel één of twee keer ging en u vroeg om uw lessen destijds aan te passen (CGVS 2, p. 17). Dit biedt geen afdoende verklaring aangezien u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde niks te hebben aangepast aan uw gedrag hieromtrent, namelijk dat u vroeger of later vertrok en niet samen naar binnen en buiten ging, en u enkel nog één of twee keer ging (CGVS 2, p. 12; CGVS 1, p. 13). Ook verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde een maand na de ontvoering terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit twee maanden later was (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u toen ook verklaarde dat het twee maanden later was (CGVS 2, p. 16). Dit biedt geen afdoende verklaring aangezien u toen duidelijk vermeldde dat het één maand was. Tevens dient er te worden opgemerkt dat u dit schietincident niet vermeldde bij DVZ (vragenlijst CGVS). U verklaarde daar eveneens dat uw collega's na de val werden vermoord, maar tijdens uw persoonlijk onderhoud bleek daarentegen dat er al een collega omkwam bij dit schietincident (vragenlijst CGVS, nr. 5). Dergelijke inconsistenties doen ernstig afbreuk aan het door u vooropgestelde schietincident en doen verder afbreuk aan uw volledige asielaanvraag.

Verder stemmen uw verklaringen over de zelfmoordaanslag op de auto niet overeen met de beschikbare informatie. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de aanslag plaatsvond in 2015 (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat deze plaatsvond in 2017 (CGVS 2, p. 17). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het inderdaad 2017 was (CGVS 2, p. 18). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u deze correctie deed nadat u het nieuwsbericht van deze aanslag nog eens opzocht (CGVS 2, p. 18). Dat u de eerste keer een ander jaartal gaf dan hetgeen dat u later vermeld en blijkt uit het nieuwsbericht, doet twijfels rijzen bij uw vermeende aanwezigheid. Het betreft namelijk een verschil van maar liefst twee jaar. Daarenboven blijkt uit het nieuwsbericht dat er wel doden zouden zijn gevallen, maar u daarentegen geeft aan dat er geen doden waren (CGVS 2, p. 17). Dergelijke inconsistenties met het nieuwsbericht doen ernstig afbreuk aan uw vermeende aanwezigheid bij dit incident en doen verder afbreuk aan het door u vooropgestelde asielaanvraag.

Daarenboven waren uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw collega's niet consistent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat A. S. (...) thuis werd bedreigd, maar verklaarde u daarentegen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij enkel telefonisch werd bedreigd en op geen andere manier (CGVS 1, p. 18-19; CGVS 2, p. 14). Tevens verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat F. (...) enkel telefonisch werd bedreigd terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zowel telefonisch als twee keer thuis werd gezocht (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 15). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw vermeende collega's zouden hebben gehad. Dit doet verder afbreuk aan uw vooropgestelde asielaanvraag.

Eveneens legde u vreemde verklaringen af over het contact dat u nog zou hebben gehad met uw collega's na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u uw collega's nog stuurde via Facebook, maar ze niet antwoordden (CGVS 2, p. 3). Een vraag verder verklaart u daarentegen dat u nooit moeite heeft gedaan hen te contacteren aangezien u er niks aan heeft (CGVS 2, p. 3). Dit is echter een vreemde verklaring aangezien verwacht kan worden als u zelf problemen kende u de moeite nam zich te informeren naar het lot van uw collega's. Tevens staat deze uitleg haaks op uw verklaring dat u in Iran

wel nog vernam dat een collega van u vermoord werd (CGVS 1, p. 15). Dergelijke vreemde en volatiele verklaringen over het contact met uw collega's doet verder afbreuk aan het door u vooropgestelde asielrelaas.

Tevens bood u geen duidelijk zicht op uw reisweg van Afghanistan tot België. Zo bleef u bij DVZ zeer vaag over uw reisweg (verklaring DVZ, nr. 33). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u twee jaar in Turkije bleef en kon u de volgende landen opsommen (CGVS 1, p. 11). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u toen niet mentaal stabiel was en nog geen medicatie kreeg (CGVS 1, p. 19). Echter biedt dit geen afdoende verklaring aangezien bleek dat u op andere vragen wel een volledig antwoord kon geven en uw asielrelaas wist uiteen te zetten (verklaring DVZ d.d. 24/09/2024; vragenlijst CGVS d.d. 24/09/2024). Daarnaast kon u geen enkel bewijs neerleggen van uw zogenaamde verblijven in derde landen (CGVS 1, p. 11). Daarenboven bleek dat u beschikte over een Afgaans paspoort (CGVS 1, p. 4). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dit mogelijk in Afghanistan lag (CGVS 1, p. 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat dit paspoort niet meer te vinden was (CGVS 2, p. 3). Dit is echter zeer vreemd aangezien verwacht kan worden dat u een idee heeft waar dergelijk belangrijk document zich bevindt. Er rijzen dan ook de nodige twijfels of u dit paspoort mogelijk achterhoudt voor de asielinstanties. Deze vaststellingen samengenomen plaatsen de nodige vraagtekens bij uw werkelijke vertrekdatum uit Afghanistan.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in het tweede middel te stellen dat hij “meent dat er geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft” en zich aldus te beperken tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker wijst nog op de zware mentale problemen waarmee hij kampt, doch hij gaat eraan voorbij dat hij bij aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn psychologische problemen geen gevolgen hebben voor het verloop van dat onderhoud omdat hij medicatie nam en zich toen goed voelde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2024, p. 2) en bij aanvang van zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het interview te doen, dat hij geen medicatie meer neemt en dat het beter gaat (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2025, p. 2). Uit de notities van de beide persoonlijke onderhouds kan bovendien niet blijken dat deze omwille van de mentale problemen van verzoeker onregelmatig zouden zijn verlopen en ook uit de neergelegde medische attesten kan niet blijken dat verzoeker niet in staat was om gehoord te worden en daarbij coherente verklaringen af te leggen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Documenten’). Aldus slaagt verzoeker er niet in de verschillende inconsistenties tussen zijn opeenvolgende verklaringen te verschonen.

Verzoeker wijst in het tweede middel nog op zijn verklaringen over zijn collega's A. S. en F. die door de taliban vermoord werden, doch hij gaat op geen enkele wijze in op de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen over de bedreigingen die door de taliban ten aanzien van deze collega's werden geuit en op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over het contact met zijn collega's vreemd en volatiel zijn. Aldus toont hij niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan de problemen die zijn vermeende collega's zouden hebben gehad.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het tweede middel tracht voor te houden dat hij niets vermeld heeft over de ontvoering bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omdat hem daar gezegd werd om kort de feiten te vertellen en dat hij later de kans zal krijgen om uitgebreid zijn verhaal te doen bij het CGVS. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, vragenlijst, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het *Pashtou* voorgelezen (*ibid.*, p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn

verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig.

Waar verzoeker in het tweede middel stelt dat Cedoca “*hem onderzocht heeft*” en dat uit dit onderzoek niet blijkt dat hij geen zicht bood op zijn reisweg, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het document “Q&A. *New Media unit NMU2024-1948. Screening Sociale Media: 24/25335*” van Cedoca van 6 december 2024 (adm. doss., stuk 6, map met ‘Landeninformatie’) slechts kan blijken dat een onderzoek werd gevoerd naar zijn vertrek uit Afghanistan en zijn contacten met zijn broer sinds zijn vertrek uit Afghanistan en niet naar zijn reisweg van Afghanistan tot België. Met dit summiere betoog werpt verzoeker dan ook geen ander zicht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen duidelijk zicht biedt op zijn reisweg van Afghanistan tot België.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

*“De medische documenten tonen louter aan dat u in behandeling was bij een psychiater in het verleden en bepaalde medicatie moest nemen. De foto’s m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...) en de documenten m.b.t. uw tewerkstelling bij R. (...) tonen louter aan dat u werkzaam was bij R. (...) zonder aan te tonen binnen welke dienst. De badge van uw broer zijn job bij de politie werd hierboven reeds besproken. De documenten m.b.t. uw studies aan de universiteit tonen louter aan dat u studeerde aan de universiteit. Uw taskara toont louter uw identiteit aan. De foto’s en een video m.b.t. de incidenten gericht aan het bedrijf R. (...) en zijn werknemers tonen louter aan dat er incidenten gericht waren aan R. (...) in het verleden. Uw huwelijksakte toont louter aan dat u getrouwd bent.”*

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoeker de *taskara* die hij in de loop van de administratieve procedure reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn aanvullende nota, werpt hierop geen ander licht. De overige stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat een loutere tewerkstelling bij het telecommunicatiebedrijf R. niet volstaat om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming vast te stellen en dat verzoeker er niet in geslaagd is de vervolgingsfeiten omwille van zijn tewerkstelling aannemelijk te maken.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift nog aan dat hij hoogopgeleid is – “*een doorn in de ogen van Taliban*” – en door zijn verblijf in België nog meer verwesterd is, dat hij zowel op politiek als religieus vlak tegen het beleid van de taliban is en nooit akkoord kan gaan met wat de taliban vandaag in Afghanistan doen en dat hij “*behoort tot een progressieve persoon die met vrouwelijke collega’s gewerkt heeft*”. Volgens hem is het “*feit dat hij 8 jaar rondloopt op zoek naar bescherming (...) een bewijs dat hij niet kan terugkeren*”.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer

strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële

ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “Afghanistan Country Focus” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “Focus Afghanistan. Return from abroad” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, “Focus Afghanistan. Return from abroad”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van

de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

Te dezen blijken er *in casu*, mede in acht genomen dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zelf geen vrees omwille van zijn profiel van terugkeerder uit het Westen of van hoogopgeleide "progressieve persoon die met vrouwelijke collega's gewerkt heeft" heeft aangehaald, geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd of omwille van zijn opleiding.

Uit het loutere gegeven dat hij al sinds augustus 2024 in België verblijft en Afghanistan een maand na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 heeft verlaten, kan niet blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ruim anderhalf jaar in België heeft verbleven niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zowel op politiek als religieus vlak tegen het beleid van de taliban is, dat hij nooit akkoord kan gaan met wat de taliban vandaag in Afghanistan doen, dat hij onder zo'n barbaars regime nooit kan leven en dat hij meent dat leven en zwijgen onder zo'n regime op slavernij neerkomt. Hij laat evenwel na deze beweringen enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker fotokopieën van de identiteitskaart van zijn zus, van bewijzen van zijn werk en scholing en van een brief van zijn lerares. Hij geeft hierbij in zijn aanvullende nota evenwel niet de minste toelichting. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het gegeven dat zijn zus de Belgische nationaliteit heeft en in België verblijft, de opleidingen die hij in België heeft gevolgd, zijn werk als keukenjongen in België (met vrouwelijke collega's) en zijn pogingen om zich de Nederlandse taal machtig te maken dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van 28 jaar (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2024, p. 5, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, p. 6, vraag nr. 4), die Afghanistan volgens zijn verklaringen ongeveer een maand na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 heeft verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2024, p. 11, *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2025, p. 4, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, p. 12, vraag nr. 33). Verzoeker was dus meerderjarig toen hij Afghanistan verliet zodat, hoewel hij zich inmiddels ruim vier en een half jaar buiten Afghanistan bevindt, er kan worden van uitgegaan dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn vader en zijn vrouw in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2024, p. 6, en *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2025, p. 3), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan

rechten gestudeerd heeft aan de universiteit en gewerkt heeft bij een telecommunicatiebedrijf. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken die aan de Raad zijn voorgelegd, kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn land of regio van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten met nrs. 336 596 en 336 899 van respectievelijk 26 en 28 november 2025 van de Raad, wordt andermaal herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 28 jaar, die nog maar anderhalf jaar in België is en in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar de universiteit is gegaan, er gewerkt heeft in een telecommunicatiebedrijf en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat een loutere tewerkstelling bij het telecommunicatiebedrijf R. in Afghanistan niet volstaat om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen, dat hij de vervolgingsfeiten omwille van zijn werk bij dit bedrijf niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15,

b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS

28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsovername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. MACHIELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. MACHIELS

D. DE BRUYN